

Fecske Csaba

A 75 éves Serfőző Simonnak

Kedves Simon, mi ez a hetvenöt?
Az évek csak mennek, mégis egyre több.
Levesünkbe Isten folyton beleköp,
rak vállunkra sok kőnehéz évet.
Mi végett, kérdezem én, mi végett?
A remény izzószála kiégett,
a nap nem cirógat, legföljebb éget.
Befagy a szemünk, akár a tó
vize, egy nő látványától megreped.
A hús mocsarába süllyedt lélek
mit keres: igazságot, Istent, szépséget?
Hiszem, a titkok nyitját megtaláltad,
pásztor-lényedhez a nyáját.
ebben az országban hazádat.
magaddal cipeled mindenhová az otthoni tájat
szíveddel pecsételted le ezt az országot,
örömmel hírelt ezt szárnyaszegett barátod.

Sajgó Szabolcs

halálos jelenlét
az Agria 10. születésnapjára

nem gyakorlat
éles
ismétlés nincs

olyan
mint az élet
egyetlen pillanat

benne minden
így vége nincs
örökkévaló

a téridő
szülőcsatornából

Isten hozott



Egri épület optikák – Bazilika

Baka Györgyi

Hiányok és világegész

József Attila emlékére

Kísértetted százszor is
a lehetetlent, érzed, kár volt,
a páratelt eget bámulod
tudod, haza már nincs
számodra út. Elvégeztetted.
Kezedben az összetört időt
szorongatod.

Hányszor botlottál bele
utcán alvó sorstársaidba,
s csapott villámként eszméleted
a kor rideg önzésből kövesült
falába, kínban megrepszte azt.

Csupán a vers maradt számodra
éltető valóság, az álom lehetett
segítőd, ha gyöngéden pilláidra
szállt, s talán a titokzatos jó
sugdosott szívedbe ígéket.

Az árok szélén vézna akácfák,
ágaik remegő ujjak, hová hívnak,
az öcsödi sárba? Mi pattant el
a lelkedben, amikor kopaszra nyírtak,
Attila helyett Pistának szólítottak?

Túl nagyot kívántál, szeretni
akartál és szeretve lenni, forrón,
egészen, hogy az ölelő egység
égő gyönyörében élhess,
de sorsod visszarántott:
ütött gyermekként
összegörnyedve kuporogsz,
bújnál újra vissza az anyai ölbe.

Mama, az erős, a törékeny,
létre fakasztott, dajkált énekelve,
mégis elhagyott,
ott bizsereg még bőröd alatt
szelídítő simogatása,
gyötrő, ordító hiánya.

Eltűnt vele az otthon,
ha volt egyáltalán,
megalkottad szavakból,
virágzó lett és tágas is,
szikrázó tisztaságú,
csak árva, árva!

Hallgatod a füvek között
mocorgó csöndet, érzed,
késő már remélned.
Esteledik, kitárt karokkal,
elcsendesülve lépkednek
szívedbe a fák.

Kínok kiváltságosa,
magunkra hagytál
minket végül,
mérhetetlen szomjunk
a világegészre
nem enyhülhet nélküled.

A költészet gyermekszívével

Tornai József 90. születésnapjára

Benned nyírfalombok,
gömbakác levelek susogása,
füvek zöld örvénylése,
bodzavirág-fakadás megnyíló
csöndje árad.

Anyanyelvünk őszerejű,
pentaton dallama ölel
magába, a haraszi homok
szétpereg mezítlábas
lépteid alatt, földkéreg-kemény
küldetésed jeleit krisztustövisfa
ágak karcolják bőröd alá.

Az éjszaka lecsukódó,
fölizzó szemhéja alatt
a szerelem csillapíthatatlan
lángolása – szakadatlan,
eleven élet-ünnep,
a sejtjeink mélyén feszülő
hiányból fényre lobban
a vágy, sötét, vad szárnyalással,
illatokat ontva, öröklétbe kötve.

Létezésünk lüktető révületében
megjelenő Csillaganyánk,
Csillagapánk nemzés-
születés- mámorát zenged
szüntelen, a költészet soha
nem apadó gyermekszívével.

Tornai Józsefet Isten éltesse sokáig!

Aknay Tibor

A hetedik mélységből

A hetedik mélységből
fekete lyuk
a mennyország.
Vak fény kúszik
a görbült időben,
halott lét falja sorsát.

A hetedik mélységből
nem jut el visszhang
oda – föntre:
hiába küzd a lélek.
Tükre összetörve.

A hetedik mélységből
kiáltunk mind,
önmegváltó álmessiasok,
egymást szegezzük
keresztre,
hazudva új világot.

Nehéz a kegyelmed, Uram!

Nehéz a kegyelmed, Uram!
Nyomja a vállam:
érdemtelen sarzsi
a csatából futamodót.
Legalább mondanád,
Uram, miért?
Büntetned kellene,
nem átölelni.
Tudom, a Te gondolataid
és az enyéim –
– de mi végre?
Anyám is ilyen volt,
őt sem értettem.
Most helyettem sírsz, Uram?
Legalább engedd,
hogy letöröljem arcod,
ha máshoz kevés vagyok is:
hogy kegyelmed ne legyen
ilyen nehéz teher,
Uram!

Ükapám sírjára

Ükapám sírját széjjelhordta
a máséra éhes horda.
Ha fája, köve maradt volna,
a kóbor szél megbotolna:
hiánya most a jel.
Hogy merre állt, csak sejteni.
Hol hetykén az égnek
felveti fejét a nyár,
és Marosnak szalad a vadnyom,
valahol arra, ahol a madár,
az árva jár.
Koszorúja a nagy erdő,
kopjafája maga a hegy,
velük virraszt a Teremtő
ükapámnak csontja felett.

Halott anyám arca

Idegen a ravatalon.
Nincs hozzá közöm.
Üres szemgödre kehely,
bőre viaszába egy szfinx
karcolta mosolyát.
Madárasszony anyám
kezében maradt
az utolsó simogatás.
Már nem kérdez, és nem int:
„vigyázz magadra, fiam!”
Nem felel néma kérdéseimre.
Álmomban alig tudok
lépést tartani vele,
és csak nézem,
hogyan nyújtja kezét
kézcsókra az
örökkévalóságnak.

Hazafelé a fasorban

Hazafelé a fasorban,
elárvult hitem
viszem vállamon.
Jó most a magány.
Az árokpárt bokraira az alkony
színes rongyokat tereget,
elkésett szellő lohol a hídon.
Egy padon ottfelejtett mosoly
várja, hogy visszamenjenek érte,
ma értem harangoznak.

Ősz sirató

Ősz sirató
szél dudaszó,
haláltánc talp –
alá való.
Gyökér remeg,
törzs nyikordul,
senki sem áll
ki a sorból.
Aki bírja,
ropja, járja,
szélnek feszül
koronája.
Törik az ág,
kínnal roppan,
mintha sortűz...

aztán holtan.

Tamás Tímea

A sírás országa

(vakondnóta)

*„mélyen vagyok,
nem tudom, melyik ország alatt”*

álomban Firenzében jártam
régi kölcsönvett álom volt talán
1 lakótorony konyhájában
sercegett az éték
s maga a mester
Machiavelli szembe jött velem
kegyetlen, ragyogó korban éltem
s mindig fenn
a legfelső emeleten

közöm volt ahhoz a korhoz
hol éték s méreg egyre ment
hol a nagy művek születtek
úgy hogy tudták mi van idelent

közöm volt ahhoz a korhoz
tán egykor éltem s haltam ott
láttam az Arno búzló habját
s valaki halkán zokogott
a folyóparton vagy a hídon
tán Lukrécia volt nem tudom
s pacalillat száguldott fölfelé
1 lakótorony őrizte lyukon

neki egyenest az égnek
mi számomra oly kéklőn messze
de ahhoz elég közel van
hogy a létemet ne eressze

mi ragyogó szürke pókfonál
egy sápadtan csillogó hajnalon
ezért sosem látja senki
csak ha közel hajol nagyon
nagyon
nagyon

Antal Attila

Arany János Pesten

Egészszé álmodtam nektek
foszlányos sztyepei regét
molyrágta históriát
várak tövébe hullongált éneket
csontokba szétozslott honi tanulságot
hogy legyen mire építkeznie
lelketekben az otthonos jövőnek

de ti a pátosz selyempapírjába
csomagoltátok álmom
felmutatjátok néhanap
mint pap az ostyát
s közben párizsi bécsi orfeumok
híreiről suttoztok
csücsörítő táncosnőcskékről
kik elhozzák majd hitetek szerint
ide is ígérését
egy izgatóbb világnak

nem látjátok
a leszakadni készülő
korszakos alkonyt a város felett

Békebeli ősza a borvidéken

Krúdy Gyula emlékének

Rég elvástak a sárguló fűben
a tücskök eldobált hegedűi
ködök támasztják reggelenként
a hegyek rozsdás lábait

a pincékben újborkok legénykednek
vénebb társaik töprenkedve
merengnek tűnt hírű szüreten
lopott ölelésen óra hullt szíven

csörgethetik a kehes esték
darált jegükkel az ablakot
nyugodtan terítik dunyháikat
a pincemesterek mert tudják

virrad még rézgálic-egű friss
reggel munkára szalonnázásra
Márton-napig meghíznak a ludak
s elkél az eladó lányok java is

Télelő

Párákon és füstökön túl
a meredt ég halovány-kék –
üvegszem-nézésű korszak jön
lelassult gyík-idő

külön világainkban
tüzek uralkodnak majd
rajtunk és forró gőzök

csak hogy ha sokat ülsz
aprócska szobádban
lelked összezsugorodhat

az én szobám tágas
látogass hát meg
jöhetsz ködben sárban
alvadt-vér-éjszakában
csapzottan
szétfújt hajjal is jöhetsz

kandallóm előtt
bármikor bármeddig
elhallgatom veled
a szelek farkashangú balladáit

Sebestény-Jáger Orsolya

Keresztelő János

(Mt 3)

Csak szél tépte ruhádat láttuk
távolról, mint vándormadarak,
csak lábadon a foszlott sarut,
és borzas füst-szakálladat.

Mert ott voltunk, körbevettünk
hunyorgón nézve pásztor fényeket,
és átsütött rajtad az Ország,
mely meztláb közénk érkezett.

A folyó medrében felizzott az idő,
könnyünk a Jordán vizébe hullt,
a túlparton várt már reánk a Bárány,
kit magához vont - az mind megigazult.

Csak szél tépte ruhádat láttuk
távolról, mint vándormadarak,
csak lábadon a foszlott sarut,
és borzas füst-szakálladat...

Az erdő

(Édesapámnak)

Még mindig közénk fészkelnek sárguló nyarak,
tapossuk rézsínű erdők nehéz avarát.
Mint mikor még alulról kapaszkodtam Beléd
az alkonyuló erdőn - göcsörtös kis kezével az almaág.

Gallyak roppanását viszem magammal,
s a gyanta, tűnődő, nehéz illatát,
míg baktatunk együtt, szótlan, zöld kabátban,
csak úgy hajadonfőtt, az emlékeken át.

Mondd, hányféle képből szövődik egy élet?
Múltam sűrűjébe még olykor benézek:
Bogozgatom indák méz ízű titkait,
s bogyók álma fonódik össze neveddel.

Ösvényünkre hull e fáradt varázslat,
de mindvégig annak látlak, ki valaha voltál.
bár tudom a fák törzsét más moha lepte el,
s az az útszéli gyermek már régen felnőtt.

Advent

Mert Te tanítottál meg várakozni
az elrejtett kincsre, mely miénk lehet.
Várni mindarra, mi múlhatatlan,
igaz és tiszta mindenek felett.

Te tanítottál meg hinni is abban,
hogyan lehet élni mind nemesebben,
ha szavad örök visszhangja zeng
és zendül vissza a szívben.

S Te tanítottál meg remélni is:
hogyan bár bukdácsoló lépteinken át,
ha egyszer mégis véget ér az út,
megérkezhetünk Hozzád.

A poéta imája

Uram, nekem az alkotás öröm.
Betűim papírra hulló
holló-színét
Neked köszönöm.

Karácsony

Az édesanyákkal köszönöm
a tiszta szívűek együgyű hitét:
ha Gyermek Lényedben is látjuk
az emberré született Igét.

A válasz

Ha az ég még bíbor szőttesét szaggattad szét,
ki varrja össze majd?
Te Uram.

Ha ott, hol csak mint csontok, a mocsokban tolongtok,
ki emel onnan fel?
Te, Uram.

Ha feltépi sebed, mint szigony a jeget a nélküled-rémület -
Ki kötöz be majd?
Te: Uram.

Ha a közöny, mint vízözön zubog át kő kövön, s úgy mos el.
Ki szeret még?
Te, Uram.

Baán Tibor

Két tétel

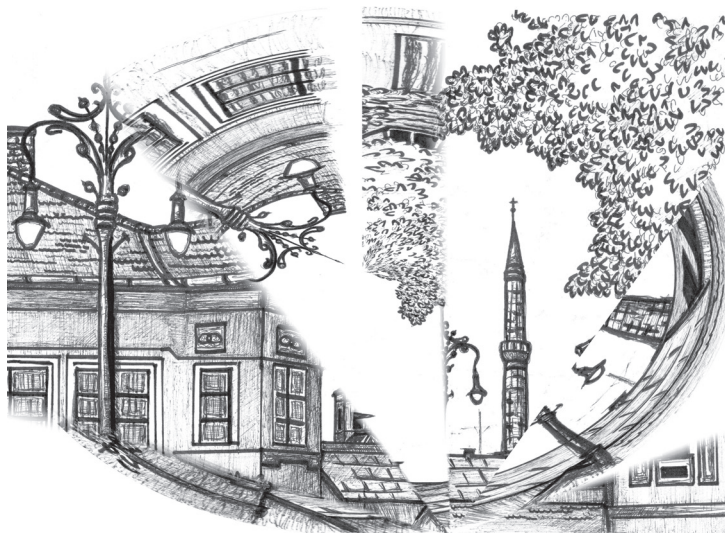
– *Tornai Józsefnek* –

Genezis

A Földanya akkor még nem látta, csak elképzelte az embert, aki vadászni indul. A csillagszemű vadászipstennek köszöni szerencséjét. Hogy elégedett és vidám.

Az ember

a találékony ember faekéként küszködik a tollal. Nyers égre néz. Megvasalt csillagok felé. A kőorból a vaskor felé kígyózik a láng, a füst. És az ember gyűjti a szavakat. Édes szó. Keserű. Kiáltásokkal körberágott. Kell és nem kell. Csöndekkel hasogatott. Télire eltett. Elővett. Dajkált. Ismerős. Ismeretlen. Mindegyik a szív és az agy között. Félúton tudás és tudatlanság közt. Mindegyik akar mondani valamit. Üzenni valamit az életen túl. Halat fogni a meghalt apa hálójával. Énekelni az anya énekével. Tűz és víz. Fényes víz. Tűzzel simogatott víz. Tanulságok tánca.



Egri épület optikák – Látkép a Dobó térről

Lipcsey Emőke

Kéz a kézben

Ami enyém az másé.
Ami másé az nem enyém.
Kocsi, gatyá, kutya, baba,
házam, hazám, laptop és levegő
fény és temető,
dombokkal, folyóval tarkított táj,
izmok, idegek, agyvelő,
múlt, jelen és a szebb jövő
kerítés kolbász nélkül
szivárvány színek nélkül
karácsonyfa gyökér nélkül
– kölcsönből mind az enyém.
Ami enyém az másé
ami másé az nem enyém.

A dombok magukba húzódtak.
Ahol folyó volt most part sincs.
Kiürült tájban tolláskodik
a sárgaszemű madár
Kigombolt sliccéből előágaskodik a hiány
Ég nélküli távolba mered
önmagát látja.
Csőrén át szappanbuborék száll;
az első hófehér, a második tűz,
a harmadik fekete, a negyedik fakó
aztán kéz a kézben vörös és zöld
Halak úsznak elő
pikkelyük arany, a csillogás bővli
tátogó szájukból felharsan az internacionálé.
utána csend.
A madár szól:
Erős állam, kicsi buborék
gyenge állam, szép nagy buborék.
Ön hol bankol?

A hosszúóra nyúlt hallgatás mosolyra fakaszt.
Magasztaljuk a mocsokkal összekent falat,
a résekben lapító rettegést
a tenyerünkhöz sunyin dörgölöző tétova lebegést
a lábunk között ólálkodó hiányt.
Dicső legyen minden meddő küzdelem
a szüntelen omlás
sötétben fuldokló pirkadat
Dicsőség néked
hajléktalan pofahúsából zabáló
sárgaszemű madár.

Életem, halálom,
kerítést kolbászból,
egy marék földet egy kulacs vizet
horizonton ívelő szivárványt,
halálos ágyon kimondott utolsó szavakat
ciánszennyezett patakot,
anyatejet, levetett gyíkbőrt
házat hazát levegőt
száraz kenyérhajat
– mind bankba teszem.
Befektetés, hitel, betét, kamat
 pénz termi pénz
 pénz termi hatalom
Bank bankba teszi;
befektetés, hitel, kamat
Kéz a kézben
pénz és hatalom
Csak a kezemet figyeljék;
itt a piros hol a piros
erős állam kis buborék
gyenge állam nagy buborék
 pénz termi buborék
 buborék termi pénz

kicsi lépés, nagy lépés,
hiteltúllépés, – hatalom.

hatalom termi hajléktalan
hajléktalan termi hajléktalan
nyomor issza alkohol

csatorna aluljáró ingyenkonyha
ciánszennyezett patak
vörösizsap multicégek szebb jövő
dizájnerdrog leépítés elvándorlás
kívül tágasabb
dizájnerdrog leépítés elvándorlás
itt a piros hol a piros

Welcome to the CyberWorld.

A pénzügyi tranzakciókat többféle csatornán keresztül
le lehet bonyolítani.

A legnépszerűbb talán az online bankolás.

Ön kinél bankol?

Kéz a kézben állunk gyökér nélkül.

Ami enyém az másé.

Ami másé az nem enyém.

Kiköltözünk a tájból.

A táj is kiköltözik a tájból.

De tudjuk hol kanyargott az út mikor haza mentünk.

Csendben várunk.

Egy pillanatra megjelent valami, aztán el is tűnt.

Eltűnt de mi maradtunk.

A hosszúra nyúlt hallgatásban elképzeljük

milyen lehetett a táj

mielőtt férgek falták fel a levegőt.

P. Maklári Éva

Szabadság-dal 2017

Vajon jogom lesz-e nevén
nevezni mindazt, mi engem illet:
fiúnak a fiút, lánynak a lányt,
tagadni, ami semlegesített.

Parázs vitában felvállalnom
mindent, mi hozzám tartozik:
nyelvet és hazát, a cseresznye
ízét, a virágzó Tisza fodrait,

pipacs-rikoltást búzamezőben,
Badacsony kint hagyott koporsóját,
tó fölött üdülő kósza felhők
szélfútta, piruló, szelíd arcát,

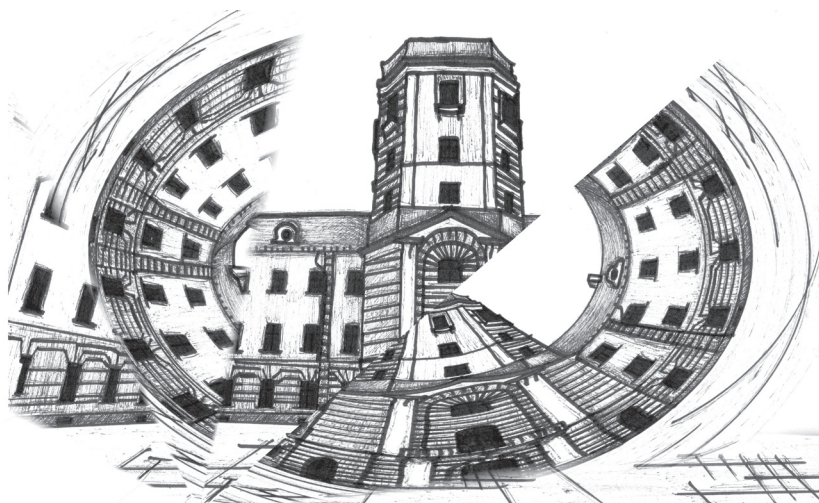
falu végén a kurta kocsmát,
pihenését a kikötött kompnak,
álmot hozó, édes, esti meséket,
igazát a kimondott szónak.

Jogom lesz-e az aradi várnál
hangtalanul is vallanom, hogy
gyógyíthatatlan daganatként
testembe épült Trianon.

Engedik-e majd trónoló vének
lányok énekét tavaszi este,
fehér ruhában, lobogó hajjal,
virágot szórva utcakövekre.

Vajon jogom lesz-e hinnem
mindazt, mi nekem fontos,
hogy a szivárvány fölött angyalok
szállnak, és a nap is ott ragyog,

hogy templomtornyaink égisz érnek,
s a szeretetnél nincs nagyobb.
Szabad-e majd e tépett hazában
hangosan mondanom: ez vagyok.



Egri épület optikák – Csillagvizsgáló

Bozók Ferenc

Gyerekkersek

Lovak a farsangi bálon

Lovaknak is jár a jog,
kezdődik a ló bál,
minden patás táncba fog,
sörényt – lábat lóbál.

Minek ide kerítés,
korlátlan a farsang,
sok benne a nyerítés,
sok benne a fals hang.

Minden vendég ló itt ma,
rendelj még néhány kört,
Csak a pultos nagy marha,
ingyen méri a sört.

Jó fiú a lovagod,
nem iszik sört lólánnyal,
rendel neked abrakot,
koka kólát lónyállal.

Zebra

Élt egy zebra Újpesten,
elterült egy úttesten.
Ráfeküdt egy zebrára
ez a lomha zebrája.
Nyugta nem maradt soká.
Gyalogosok léptek rá.

Séta a réten

Reggeli séta,
zöld a tapéta.
Lágy, puha tőzeg.
Él ez a szőnyeg!
Sárga rekettye,
szürke pereszke.
Parlagi mályva
mézteli málna.
Gyenge szamóca
durva galóca.
Erdei szélfű
orvosi székfű.
Árva csalánka
tátika szája.
Vad kutyabenge
franciaperje.
Lágylila zsálya
turbolya ága.
Réti csiperke
pajzsika csendje.
Pongyola pitypang
csíz dala füttyhang.
Reggeli séta,
zöld a tapéta.
Lágy, puha tőzeg.
Él ez a szőnyeg!

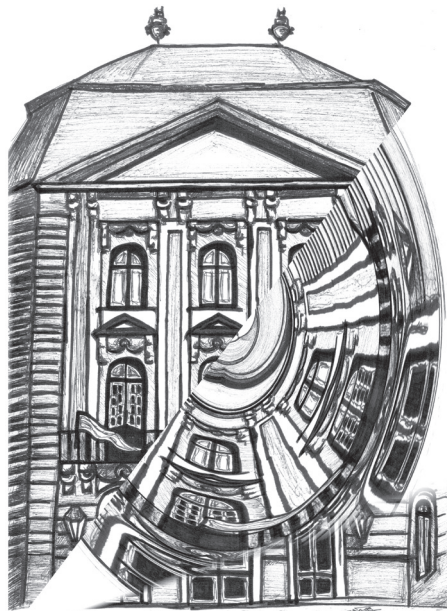
Májusi szerelem

Csikland, késztet csupa kacagásra
bököd a nagyujjad,
mézzel, lázzal pici kanalanként
itat a kisujjad.

Szíved puttony, tele piros ízzel,
tenyered aranytál,
meggytől rúzsos mosolyod a méz, és
ajakad a kaptár.

Pillangó

Nézd a hímes, könnyű pillangót.
Ékszeres, könnyű tánca a réten
akkor sem gyorsul, ha üldözik,
ha űzi surrogó lepkeháló.



Egri épület optikák – Líceum

Bognár Anna

Néma a várrom

Most csak úgy hordom magam.
Mint a régi kabátom.
Átfúj a szellő.
Túlkiabálom.

Felzúg egy otromba hang,
kinn a téli határon.
Süvít a térben.
Foszlik az álom.

Nézd csak, még bordó a part,
minta végig a lábnyom.
Hűvös a tó.
Pont ide vágyom.

Most csak légy tanú lelkem,
én égi barátom.
Hogy leszáll az éj,
és néma a várrom.

Jób

A küldetés átok, halld Isten,
nem érdekelnek titkaid,
pernyés talajon morzsolsz széjjel,
mi egykor szép volt ma nincsen itt.

Úzöl egyre... tréfát belőlem,
láttni engedted, mire nincs ma szó,
békém elvetted, szorong a lélek,
nincsen álmom, édes, ringató.

Megfagy a vérem, kihűl a szív,
tudás-ízű hatalmat adtál,
hadd legyek átlagos, add meg újra,
komor e hely, hova elragadtál.

Láttam mit csak te bírsz el,
éreztem, mi nem fáj,
csak mint a testen túli végtelen,
lesüllyed és felszáll...

Hogy mondjam el, ha nincs kinek?
Ha mindannyiuk csak süket, lárva,
ha hallaná se érti meg,
kósza szavam üres lárma.

Kínomat vedd el, túl nagy az ár,
s én szegény vagyok, szürke, fáradt,
az erősnek add e fojtó terhet,
konokságból ne engem válassz!

Nem bírom már, megadom magam,
kiüresít e földi pokol,
legyőztél, nem lázadok
nincs ki ellened vádat kohol.

Fellinger Károly

A test kisebbségtudata

Emlékeimben összekeverednek
a váratlan események,
a szereplők bélyegeket cserélnek,
értelmet kapnak a dolgok, ráadásul
ingyen, ez megkérdőjelezi
az ösztönösséget,
közben vihar tombol,
szakad az eső,
ahogy a villanyvezetékek,
el vagyok vágva magamtól,
mint a falu a világtól
egy szociológiai regényben,
a szabadság közlekedési
lámpái felmondják
a szolgálatot,
a bemagolt verset,
és a megismételhetetlen
reggel elképzelhetetlenül
nagyra sikerült gyertyája
meggyújtja a napot.

Töredék

János egy százéves
könyvet lapozgat,
egy azóta kihalt
néptörzs szóképletét
ízlelgeti, különösen
a szavak
kiejtése fontos a számára,
laikusként,
Istennek érzi
magát.

Harangszó

Az elmúlás meghosszabbítja az
életet, akárcsak a szenvedés,
azzal, hogy előre menekülsz,
a célszalag lesz a köldökzsinórod,
ha megtörténik a szakítás,
érzed Isten testközelét,
ő ugyanis az apás szülés híve.

Közös

Lajos bácsi halála előtt
huszonkét évvel megcsináltatta
a saját síremlékét,
már akkor készen
állt a halálra,
naponta
kikerékpározott
a temetőbe,
csak ott tudott imádkozni,
ott volt képes bevallani a bűneit,
szembenézni önmagával,
mikor a fonnyadt
almába harapott,
józsansága
borravalójába,
ugyanis a síremlék elkészülte
óta a vízen kívül nem ivott semmit,
a szőlejből készült italt is eladta,
hogy virágot és mécseset vegyen,
hogy ne vegye szájára a falu.

A gyengébbek kedvéért

Álmomban
elvettem mások álmait,
embert is öltem,
éppen egy macskát nyúzott,
nagyanyám szerint
hét élete volt,
amikor megdöbbenve felébredtem,
belém hasított a tudat,
hogy mégiscsak megúszható
ez a sok bűn,
hiszen az álmoméért nem
vagyok felelős,
nincs az az Isten,
aki kérdőre vonna.

Látszattükör

Gáz van.
A tökéletes elmúlás
megállás nélkül
szivárog.



Egri épület optikák – Püspöki palota